

PŘÍBĚHY KVĚTINOVÝCH VÍL

Tvoření z lučního kvítí

Tereza Jarošová

FRAGMENT

Příběhy květinových víl - Tvoření z lučního kvítí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tereza Jarošová

Příběhy květinových víl - Tvoření z lučního kvítí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PŘÍBĚHY
KVĚTINOVÝCH VÍL
Tvoření z lučního kvítí

Tereza Jarošová

FRAGMENT

Tereza Jarošová c/o DILIA, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-5666-1

ISBN e-knihy 978-80-253-5668-5 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5669-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5667-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Kristýnce a Natálce,
mým dvěma vilám.
Babičce, mé dobré víle
se stříbrnými vlasy.*

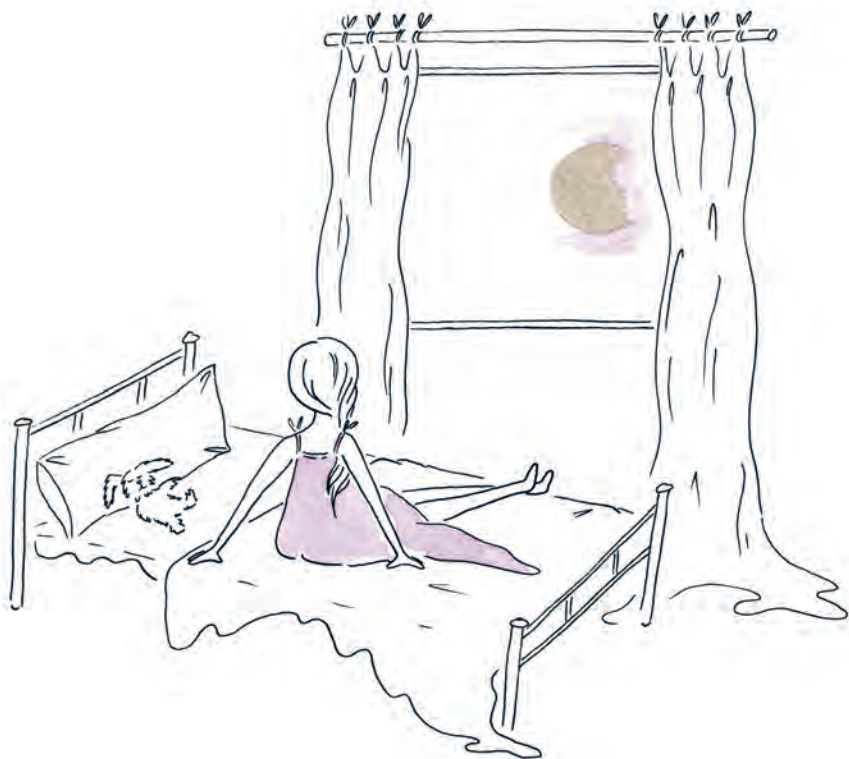

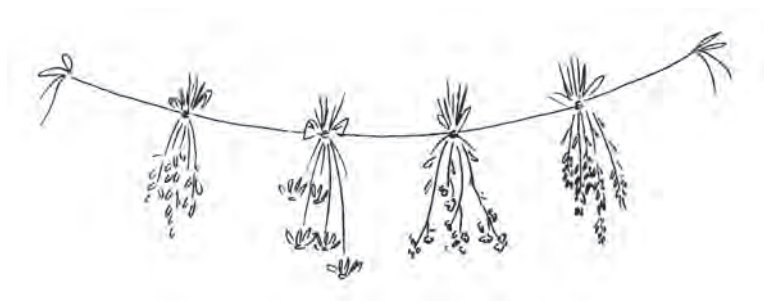
„Děti se mají divit. A umět žasnout!“

(babička Věra)

Luna

Děvčátko sedí na své postýlce. Měsíc za oknem je právě v úplňku a koupe se ve stříbrné záři. Trošičku připomíná malé kulaté zrcadlo zavěšené na noční obloze. Jako by se v tom zrcadle děvčátko zhlíželo. Dostalo totiž měsíční jméno – Luna.

„Když ses narodila, byl zrovna úplněk a měsíc byl nádherný. Přesně jako ty! Pojmenovali jsme tě po něm. Měsíci se totiž v básničkách říká luna,“ vyprávěla jí maminka. „Ležela jsi zavinitá v kolébce a měsíční královna ti přišla za sudičku. Přinesla ti tři dary.“

„Budeš se umět dívat na svět, jako by byl kouzelný.

Budeš rozumět květinám.

Než ti bude osmnáct let, budeš malou vílou,“ pravila měsíční královna nad tvou kolébkou a rozplynula se.

Když malá Luna začala chodit a mluvit, nejraději pobíhala bosa po louce, s věnečkem ze sedmikrásek nebo kopretin ve vlasech, a neustále si něco vyprávěla s květinami a vílami, které se zjevovaly jen jí. Maminka se tomu dávno přestala divit.

Luna má babičku jako z pohádky. Dlouhé stříbrné vlasy nosí sčesané do drdolu, přes šaty věčně uvázanou zástěru a voní po koláčích a mateřídoušce. Tráví spolu vždy celé léto a chodí sbírat bylinky. Pak je suší na půdě zavěšené ve svazcích na prádelní šňůře nebo na trámech. Babička zná každý kvítek, každý kořínek. Ale umí také krásně kreslit a vyprávět příběhy. O světě dovede vyprávět ve verších.

Babička má chaloupku v údolíčku u potoka. Zjara a začátkem léta je všude kolem modro. Břehy potoka i zahrádka jsou plné křehkých droboučkých modravých kvítků.

„Pomněnky,“ usměje se na Lunu babička. „Jedno z mých nejoblíbenějších kvítí. Máš totiž, Lu, jejich barvu očí.“

Luna si sáhne na ouška. Když se narodila, dostala od babičky pomněnkové náušničky. Najednou strašně moc zatouží babičce také něco dát a říct jí tím, jak moc ji má ráda. Natrhám jí kytíčku pomněnek, z lásky, pomyslí si Luna.

„Víš, že pomněnky jsou zakleté studánkové víly?“ zeptá se babička dojatě, když k ní malá vnučka přiběhne s kytíčkou pomněnek. „To bylo tak...“

Pomněnkové víly

*Čaroděj lesa rozhodl se potrestat
vodní víly ze studánkové říše.*

*Jedna z nich odmítla mu lásku dát,
když s ostatními tančívала tiše
na vodní hladině při úplňku.*

*Tak začaroval celou lesní tůňku
a tisíce drobných modrých víl
tam na pomněnky proměnil.*

